

Arrest

nr. 99 271 van 19 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat N. CHÂTEL en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit het dorp Dowlat Khail (provincie Nangarhar), de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtun van origine te zijn. U zou, net als uw dorpsgenoten, de gewoonte hebben gehad geregeld naar de bergen nabij uw dorp te gaan om daar hout te sprokkelen voor persoonlijk gebruik. Eind oktober 2010, toen u alleen hout ging sprokkelen, zou een groep van 8 à 10 talibs u hebben benaderd en u ervan hebben beschuldigd een spion te zijn. Ze zouden u hebben geslagen en ermee hebben gedreigd u te vermoorden indien u zou beginnen te roepen. Ze zouden daarop uw handen hebben vastgebonden, u hebben geblinddoekt en hebben meegenomen. Na een wandeling van een 40-tal minuten, zou u in een auto zijn geplaatst. Na een uur rijden zouden jullie zijn uitgestapt en nog een uur verder hebben gewandeld om dan uiteindelijk in een kamer in een huis te

worden opgesloten. Na 6 à 7 uren te zijn opgesloten, zouden uw ontvoerders zijn teruggekomen en u hebben ondervraagd. U zou hebben volhard in uw onschuld, maar uw ontvoerders zouden u zijn blijven beschuldigen van spionage en u hebben geslagen tot u bewusteloos was. Eenmaal terug bij bewustzijn, zouden ze hebben geïnformeerd naar uw afkomst. Toen u de naam van uw vader en oom aanhaalde, zouden ze deze hebben herkend. Uw vader, oom en grootvader zouden immers als mujahedin hebben gestreden tegen de Russische invasie en uw vader zou ook een leraar/religieus leider zijn geweest. De volgende dag zouden uw belagers u – omwille van het verleden van uw familie – het voorstel hebben gedaan om u bij hen en de jihad aan te sluiten, waardoor zij u ook zouden vergeven voor uw spionage. Indien u hier niet mee akkoord zou gaan, zou dit uw dood betekenen. U zou een dag bedenktijd hebben gekregen en uiteindelijk met hun voorstel hebben ingestemd. Hierna zouden uw ontvoerders u dagelijks over de jihad hebben gesproken en video's hebben getoond over hoe de mujahedin opereren en trainen. Na 24-25 dagen op deze manier op uw kamer te hebben doorgebracht, zou u van uw cel zijn overgebracht naar een andere kamer met een klein raampje. U zou de eerste nacht via dit raampje hebben kunnen ontsnappen en de hele nacht door de bergen hebben gewandeld. De volgende ochtend zou u op een autoweg zijn uitgekomen en een chauffeur hebben gevonden die u naar Jalalabad kon brengen. Vandaaruit zou u uw schoonbroer E.(...) a.(...) H.(...) hebben gecontacteerd. Hij zou u hebben meegenomen naar zijn huis in het district Surkhrod (provincie Nangarhar), waar u uw laatste 10 dagen voor uw vertrek uit Afghanistan zou hebben doorgebracht. Uw schoonbroer zou u hebben gezegd dat de enige oplossing voor u was om Afghanistan te verlaten en zou een smokkelaar voor u hebben geregeld. U zou in november/december 2010 Afghanistan hebben verlaten vanuit Surkhrod en onderweg een tijdje in Griekenland hebben gewoond en gewerkt. Op aanraden van anderen zou u dan verder zijn gereisd en u zou uiteindelijk op 12 juni 2012 in België zijn aangekomen. U diende uw asielaanvraag in op diezelfde dag.

Uw moeder zou na uw vertrek door uw schoonbroer zijn weggehaald uit uw dorp Dowlat Khail en sindsdien bij uw zus en schoonbroer in Surkhrod wonen. Toen u reeds in Griekenland was, zou uw familie u ervan op de hoogte hebben gebracht dat er enkele dagen na uw vertrek uit uw dorp een dreigbrief van de Taliban aan uw huis was afgeleverd.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende originele documenten voor: uw taskara d.d. 7/7/1989, een kaart van de mujahedin van uw vader en grootvader, een dreigbrief van de Taliban, een attest van de Hoge Raad betreffende het werk van uw vader, een herdenkingsboek ter ere van de gesneuvelde mujahedin tijdens de Russische invasie, een diploma van uw vader in de madrassa en een diploma Engels van uw vader afgegeven aan de faculteit islamitisch recht van de universiteit van Kabul.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U hebt immers niet aannemelijk gemaakt bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan problemen te moeten vrezen met de Taliban.

Uw verklaringen omtrent de vermeende rekruteringspogingen van de Taliban bevatten namelijk dermate opmerkelijke onwaarschijnlijkheden en vaagheden dat de geloofwaardigheid van uw relaas ernstig in vraag kan worden gesteld.

In verband met uw verklaringen dient vooreerst te worden bemerkt dat u er niet in bent geslaagd duidelijk te maken waarom net u plotseling door de Taliban verdacht zou worden van spionage.

Zo stelt u zelf dat u iedere 15 dagen hout ging sprokkelen in de bergen en dat iedereen uit uw dorp en de 30 à 35 omringende dorpen dit deed wegens het gebrek aan elektriciteit en gas (gehoorverslag CGVS, p. 11 en 17). Verder maakt u er ook melding van dat de Taliban geen contact zocht met de dorpingen, dat de dorpingen geen angst hadden van de Taliban en dat u zich geen recente rekruteringen van de Taliban in uw regio kan herinneren (gehoorverslag CGVS, p. 17-18). Ten slotte zou u zich op de dag dat u door de Taliban zou zijn aangesproken op dezelfde plaats hebben bevonden waar u gewoonlijk hout sprokkelde (gehoorverslag CGVS, p. 18). Deze informatie in het achterhoofd houdende, is het dan ook op zijn minst opmerkelijk te noemen dat u plots uit het niets door de Taliban zou worden aangesproken en worden beschuldigd van spionage.

Wanneer u met deze merkwaardigheid wordt geconfronteerd, blijkt u ook zelf niet in staat op dit punt meer verduidelijking te bieden. Zo hebt u het over een luchtaanval die door de Amerikanen werd uitgevoerd en waarbij 52 aanwezigen van een huwelijksfeest werden getroffen als aanleiding waarom de Taliban u van spionage beschuldigde (gehoorverslag CGVS, p. 8 en 17). Wanneer u ermee wordt geconfronteerd dat dit incident zich jaren geleden (in 2008) voerde en dus geen verklaring kan bieden op de vraag waarom u in 2010 plots zou worden beschuldigd van spionage, antwoordt u dan weer niet te weten waarom u werd verdacht en zelf ook verrast te zijn geweest (gehoorverslag CGVS, p. 17). Ook het gegeven dat u die dag voor het eerst alleen op pad was, is geen afdoende verklaring. Er

kan immers worden aangenomen dat – als zoveel mensen regelmatig naar de bergen trokken om hout te verzamelen – het wel vaker gebeurde dat dit niet in groep was, zeker gezien uw verklaring dat mensen vaak in groep gingen puur voor het gezelschap en niet uit veiligheidsoverwegingen (gehoorverslag CGVS, p. 17-18). Ook hiermee geconfronteerd, weet u geen antwoord te geven op de vraag waarom u er die dag werd uitgekozen (gehoorverslag CGVS, p. 18).

Gezien bovenstaande (het ontbreken van een grond voor de beschuldigingen) is het ook erg bevreemdend dat de Taliban u bij die eerste ontmoeting meteen zou slaan en beschuldigen van spionage, zonder dat er andere woorden zouden zijn gevallen (gehoorverslag CGVS, p. 18). Ten slotte beweert u dat de Taliban – ondanks hun duidelijk sterke overtuiging dat u een spion was – u plots wou rekruteren nadat zij op de hoogte waren van het verleden van uw familie (gehoorverslag CGVS, p. 16). Dat zij u plots van de ene dag op de andere toch zouden vertrouwen enkel omwille daarvan, is eveneens een heel opmerkelijk gegeven. Ook u kunt hier opnieuw geen afdoende verklaring voor geven (gehoorverslag CGVS, p. 22).

Verder rijzen er ook heel wat vragen bij uw bewering gedurende 24 à 25 dagen te zijn ingeleid in de werking en missie van de Taliban en de jihad (gehoorverslag CGVS, p. 16). U blijft immers opmerkelijk algemeen wanneer u wordt gevraagd naar wat er zich precies afspeelde gedurende die periode. Zo verklaart u dat 'er u werd gesproken over de jihad', dat 'er u uit de koran werd voorgelezen' en dat 'men zei dat het uw taak was als moslim om deel te nemen aan de jihad' (gehoorverslag CGVS, p. 20). Wanneer u echter wordt gevraagd om specifieker te omschrijven hoe een dag er daar uitzag voor u, blijkt u niet in staat hierover meer te vertellen (gehoorverslag CGVS, p. 20-21). Er kan echter worden aangenomen dat als u daadwerkelijk meer dan 3 weken op een kamer wordt vastgehouden en wordt geïndoctrineerd door de Taliban (gehoorverslag CGVS, p. 16 en 21), u op zijn minst iets gedetailleerder zou kunnen zijn in uw omschrijvingen.

Zo beweert u dat er u video's werden getoond over operaties en trainingen (gehoorverslag CGVS, p. 20). Wanneer u dan wordt gevraagd wat u zag/hoorde op die video's, blijft u opnieuw heel algemeen: militaire operatie, trainingen, explosies, zelfmoordaanvallen en religieuze liederen (gehoorverslag CGVS, p. 22). Meer details over hoe dit alles in zijn werk ging, kunt u dan weer niet verschaffen (gehoorverslag CGVS, p. 22). Wanneer u ermee wordt geconfronteerd dat dit beelden zijn die iedereen kent, blijft u beweren dat zij u op die manier wilden overtuigen om deel te nemen aan de jihad (gehoorverslag CGVS, p. 22). Verder doet uw bewering in al die tijd geen enkele informatie te hebben bekomen van wie deze talibs waren of van waar zij afkomstig waren (gehoorverslag CGVS, p. 20), verdere vragen rijzen. Ten slotte beweert u ook dat uw ontvoerders u hadden gezegd dat u ergens naartoe zou worden gestuurd voor een training, maar kunt u niet specifieker duiden wat u voor hen zou moeten doen of waar u zou worden getraind/ingezet (gehoorverslag CGVS, p. 20 en 21). Dat u op geen enkel punt specifieker kunt zijn, is – gezien zij u in hun groep wilden opnemen en u 3 weken lang werd geïndoctrineerd – uiterst bevreemdend.

Ten slotte doen ook uw verklaringen betreffende de manier waarop u zou zijn ontsnapt zijn – via een open venster – ernstige vragen rijzen. Dat uw ontvoerders u eerst meer dan 3 weken uiterst streng zouden bewaken om u vervolgens plots over te plaatsen naar een andere kamer en eenvoudigweg de kans te geven te ontsnappen, is weinig geloofwaardig (gehoorverslag CGVS, p. 16-17). Uw verklaring hiervoor dat ze u misschien plots genoeg vertrouwden of misschien niet hadden gemerkt dat u zou kunnen ontsnappen via het venster is in dit licht dan ook helemaal niet afdoende. Verder is het ook erg merkwaardig dat u na uw ontsnapping een hele nacht zou hebben gewandeld, zonder te weten waar naartoe, om dan de volgende ochtend toevallig ('dankzij god') een wagen te treffen die u wou meenemen naar Jalalabad (gehoorverslag CGVS, p. 17 en 19). Ook het feit dat u niet weet te zeggen op welke weg u deze chauffeur hebt ontmoet en ook niet zou hebben gevraagd aan deze persoon waar u zich bevond (gehoorverslag CGVS, p. 19) doet ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw ontsnapping. Uw verklaring dat u 'beschaamd, moe en bang was', is dan ook niet afdoende voor deze gebrekkige informatie.

Uit bovenstaande kan worden geconcludeerd dat aan uw beweerde problemen in Afghanistan met de Taliban geen geloof meer kan worden gehecht. Hierdoor bent u er niet in geslaagd het Commissariaat-generaal ervan te overtuigen een oprechte, gegronde vrees te koesteren voor vervolging en/of een risico op het lijden van ernstige schade bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

De documenten die u neerlegt in het kader van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw taskara, de kaart van de mujahedin van uw vader en grootvader, het attest van de Hoge Raad betreffende het werk van uw vader, het herdenkingsboek ter ere van de gesneuvelde mujahedin tijdens de Russische invasie, het diploma van uw vader in de madrassa en het diploma Engels van uw vader betreffen immers geen elementen die in bovenstaande beslissing in vraag werden gesteld. Wat betreft de dreigbrief van de Taliban die u neerlegt, dient te worden bemerkt dat

documenten enkel een bewijswaarde hebben ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas. Dit blijkt in uw geval, zoals hierboven werd weergegeven, niet het geval te zijn.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Hoewel u afkomstig blijkt te zijn uit de provincie Nangarhar, kan in uw geval evenwel worden bemerkt dat u geen elementen hebt aangehaald op basis waarvan kan worden geoordeeld dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in uw provincie te ontlopen. In casu kan de situatie in de provinciehoofdstad Jalalabad worden bekeken. Op basis van uw verklaringen oordeelt het CGVS namelijk dat u in de mogelijkheid verkeert in Jalalabad een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen. Zo verklaart u er enkele verre familieleden te kennen die oorspronkelijk uit uw dorp afkomstig zijn, maar steeds naar Jalalabad gaan om er de winter door te brengen (gehoorverslag CGVS, p. 10). Ook toen u na uw ontsnapping in Jalalabad zou zijn aangekomen, zou u er bij een vriend zijn langs geweest (gehoorverslag CGVS, p. 17). Bovendien verklaarde u dat u het voorstel had gekregen van uw schoonbroer om bij hem te werken in de winkel die hij wou opstarten in Jalalabad voor de verkoop van auto-onderdelen. U was van plan er te beginnen werken, maar zou dit dan niet hebben gedaan omwille van uw problemen (gehoorverslag CGVS, p. 11 en 14). Dat u nergens elders zou kunnen verblijven omwille van de dreiging uitgaande van de Taliban kan – gezien de ongeloofwaardigheid van uw problemen (zie supra) – niet in overweging worden genomen (gehoorverslag CGVS, p. 17).

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt enerzijds dat de algemene veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is en deze provincie relatief instabiel is doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district. Zo blijkt dat het district Jalalabad relatief rustig is. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011 als in 2012 hoofdzakelijk als doelwit Afghaanse en internationale troepen. De aanvallen hebben relatief weinig burgerslachtoffers gemaakt. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Bij een beperkt aantal incidenten raakten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten.

Het geweld in Jalalabad is beperkt en niet aanhoudend van aard. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Bijkomend dient opgemerkt dat het district Jalalabad bereikbaar is via de belangrijke snelweg 7 die de hoofdstad Kabul met Jalalabad verbindt. Deze weg kan als veilig worden beschouwd in die zin dat burgers er geen slachtoffer worden van conflictgerelateerd geweld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Verzoeker wijst erop dat het feit dat

hij de dag van zijn ontvoering voor het eerst alleen hout ging sprokkelen omdat zijn vriend die hem moest vergezellen op het laatste ogenblik toch niet kwam, wel een belangrijk gegeven is. Hij was niet bang omdat hem nog nooit iets overkomen was bij het halen van hout. Het feit dat hij toen volledig alleen was heeft hem duidelijk verdacht gemaakt in de ogen van de taliban, omdat zij wisten dat de dorpelingen altijd in groep kwamen om hun hout te halen. Verzoeker wenst te benadrukken dat de dorpelingen nooit alleen om hout gingen. Het is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die dit meent te kunnen aannemen omdat de dorpelingen geen schrik hadden voor de taliban. Er mag ook niet uit het oog verloren worden dat hij een jongeman van 22 jaar is, wat een strijd bare leeftijd is. Verzoeker wenst tevens te benadrukken dat hij nooit beweerd heeft dat de Amerikaanse luchtaanval op een huwelijksfeest in 2008 iets te maken had met het feit dat hij verdacht werd van spionage. Dit incident kwam vroeger tijdens het gehoor ter sprake wanneer aan verzoeker werd gevraagd of hij zich recente incidenten in de regio herinnerde. Wanneer hem later gevraagd werd waarom de taliban hem verdenken van spionage heeft hij steeds geantwoord dat hij het niet wist. Hij heeft het incident alleen maar aangehaald als voorbeeld, omdat iemand toen de Amerikaanse strijdkrachten geïnformeerd had van de aanwezigheid van de taliban in die regio. Verzoeker maakte gewoon de bedenking dat de taliban misschien dachten dat hij in de bergen aanwezig was om de overheid en de Amerikanen te informeren over de plaatsen waar zij zich schuilhielden. Verzoeker wenst tevens op te merken dat het vertrouwen van de taliban zeker niet van de ene dag op de andere volledig was, zoals de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beweert. Ondanks het feit dat verzoeker hen had meegedeeld om aan hun zijde te vechten, werd hij nog steeds beschouwd als gevangene en werd hij dagelijks geïndoctrineerd om mee te doen aan de jihad. Het feit dat hij nog steeds als een gevangene werd beschouwd, toont aan dat het vertrouwen nog ver van volledig was. Blijkbaar hadden de taliban gewoon beslist om verzoeker niet te vermoorden en om hem later in te schakelen in een of andere operatie. Gezien de vele aanslagen in de regio, zoals blijkt uit de informatie die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd toegevoegd aan het administratief dossier, is het niet ondenkbaar dat de taliban steeds op zoek zijn naar mensen die kunnen meewerken aan die aanslagen. Een eenvoudige jongeman zonder opleiding, zoals verzoeker, is beïnvloedbaar. Het is duidelijk dat de taliban hem gedurende zijn gevangenschap mentaal trachtte te overtuigen en voor te bereiden om aan hun zijde te vechten. Waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het verzoeker kwalijk neemt dat hij niet in staat is meer te vertellen wanneer hem gevraagd werd specifiek er te omschrijven hoe een dag er tijdens zijn gevangenschap uitzag, stelt verzoeker dat hem slechts de vraag gesteld werd hoe een dag eruit zag. Er werd hem niet gevraagd specifiek en in detail te omschrijven hoe het verloop van een dag er uitzag van uur tot uur. Wat betreft de video's die hem getoond werden heeft verzoeker verklaard dat deze op een gsm getoond werden. Dit zijn dus geen grote beelden en bovendien zullen het wellicht telkens korte fragmenten zijn en geen lange documentaires. Het is dan ook normaal dat verzoeker niet kan zeggen over welke operaties het gaat. Aangaande de opmerking van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat dit beelden zijn die iedereen kent, wenst verzoeker op te merken dat hij leefde in een dorp zonder elektriciteit en uiterst zelden video's had gezien. Verzoeker wijst er ook op dat hij verplaatst werd naar een andere kamer omdat er een nieuwe persoon gevangen werd genomen en in zijn oorspronkelijke cel terecht kwam. Het is volkomen aannemelijk dat de taliban die hem gevangen hielden op dat ogenblik te druk bezig waren met de nieuwe gevangene en minder alert waren ten opzichte van verzoeker. Eveneens is het aannemelijk dat ze niet hadden verwacht dat verzoeker, die tot dan toe volgzaam was geweest, midden in de nacht het initiatief zou nemen om te ontsnappen. Verzoeker heeft heel de nacht door moeten wandelen voordat hij op een weg terecht kwam. De plaats waar hij gevangen werd gehouden was dus erg afgelegen. Het is evenmin ongeloofwaardig dat een langsrijdende wagen hem 's anderdaags naar Jalalabad kon brengen. Verzoeker heeft gewoon veel geluk gehad. Het is onaanvaardbaar dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen alle documenten van verzoeker gewoon van tafel veegt met het argument dat documenten enkel een bewijswaarde kunnen hebben voor zover ze een geloofwaardig relaas ondersteunen. Het is net andersom, documenten kunnen aantonen dat een relaas wel met de realiteit overeenstemt. In casu toont verzoeker met de neergelegde documenten aan dat hij inderdaad uit een familie van mudjahedin komt en dat zijn vader een religieuze leraar was. Dit ondersteunt zijn relaas dat de taliban hem hebben willen overtuigen om naast hen te vechten in de jihad. Betreffende de vrees om terug te keren naar Afghanistan is de dreigbrief van de taliban een essentieel document. Hoewel de authenticiteit of bewijskracht van deze brief door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet wordt betwist, wordt geen enkele bewijswaarde toegekend omdat het een ongeloofwaardig verhaal zou ondersteunen. Verzoeker wijst in dit verband naar een arrest van de Raad van State waarbij geoordeeld werd dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn motivatieplicht had geschonden omdat de authenticiteit of de bewijskracht van de documenten niet betwist werd. De dreigbrief die verzoeker heeft neergelegd bevat een concrete bedreiging voor zijn leven en het originele document is

ondertekend en afgestempeld. De taliban werken vaak met dreigbrieven en spijtig genoeg voeren ze hun bedreiging ook vaak uit. Het is dan ook onaanvaardbaar dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de veiligheidssituatie van verzoeker in Afghanistan beoordeelt met als uitgangspunt dat hij een gewone burger zou zijn. Verzoeker is geen gewone Afghaanse burger meer, maar wordt concreet bedreigd met de dood. Verzoeker heeft, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beweert, geen vestigingsalternatief in Jalalabad. Zijn schoonbroer en zus zijn absoluut niet bereid om hem op te vangen omdat dit veel te gevaarlijk zou zijn voor hun eigen gezin. Het is dan ook uitgesloten dat hij met zijn schoonbroer zou kunnen werken. Jalalabad is ook absoluut geen miljoenenstad waar men een anoniem leven kan leiden. Uit de informatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt tevens dat de taliban in heel de regio en in Jalalabad heel actief en aanwezig is.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift een kopie van zijn taskara toe, waarvan het origineel reeds werd neergelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204).

2.4. De Raad kan op basis van de verklaringen van verzoeker geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker legt immers ongeloofwaardige verklaringen af omtrent de ontvoering door de taliban waarvan hij het slachtoffer zou geweest zijn. Zo was verzoeker op het moment dat hij ontvoerd werd hout aan het sprokkelen in de bergen zoals hij om de vijftien dagen deed (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 11, 17 en 18). Iedereen in de omringende dorpen deed dit omdat er ter plaatse geen elektriciteit of gas was (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 11). Hoewel dit normaal in groep gebeurde, was verzoeker die dag alleen, toen hij door een groep van acht tot tien talibs benaderd werd (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 16-17). Nochtans verklaarde verzoeker dat de taliban geen contact zocht met de dorpingen en de dorpingen waren dan ook niet bang van hen. De reden dat zij in groepen om hout gingen was om gezelschap te hebben onderweg, de veiligheid was echter geen probleem (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 17). Bovendien verklaart verzoeker dat de taliban niet rekruteerde in de dorpen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 18). Het is dan ook niet aannemelijk dat de taliban verzoeker vanuit het niets zouden aanspreken en beschuldigen van spionage, terwijl hij hout aan het sprokkelen was op dezelfde plek waar hij dit altijd deed (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 18). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat het feit dat hij alleen was hem verdacht heeft gemaakt in de ogen van de taliban omdat zij wisten dat de dorpingen altijd in groep kwamen, stelt de Raad vast dat dit slechts een loutere bewering is van verzoeker. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt verzoeker immers dat hij niet weet waarom de taliban hem eruit heeft gepikt (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 18). De Raad ziet overigens niet in waarom het verdacht zou zijn dat iemand hout aan het sprokkelen is op de plaats waar gebruikelijk hout gesprokkeld werd door de dorpingen, ongeacht of dit alleen of in groep gebeurde. Ook de bewering van verzoeker in onderhavig verzoekschrift dat de dorpingen nooit alleen gingen en er uit zijn verklaringen niet kan worden afgeleid dat dit soms gebeurde, is niet overtuigend. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen merkt verzoeker totaal niet op dat dit een verkeerde veronderstelling zou zijn wanneer dit hem wordt voorgelegd (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 18). Bovendien slaagt verzoeker er niet in te verklaren waarom hij door de taliban zou beschuldigd worden van spionage en spreekt hij zichzelf tegen hieromtrent. Zo stelt hij eerst dat hij verdacht werd de Amerikanen voor een luchtaanval op een huwelijksfeest te hebben gerapporteerd over de aanwezigheid van de taliban. Wanneer hem vervolgens gewezen wordt op het feit dat dit zich vele jaren geleden afspeelde, stelt verzoeker slechts eigenlijk niet te weten waarom hij beschuldigd werd (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 17). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift beweert nooit te hebben beweerd dat de gebeurtenis met de Amerikaanse luchtaanval iets te maken had met het feit dat hij verdacht werd van spionage,

maar dat hij dit slechts aanhaalde als voorbeeld, merkt de Raad op dat verzoeker in dit kader wel degelijk stelde: *"Ik werd ook verdacht"* (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 17).

Ook de verklaringen van verzoeker omtrent zijn ontsnapping zijn niet geloofwaardig. Zo is het in de eerste plaats niet aannemelijk dat verzoeker, nadat hij 24 of 25 dagen streng bewaakt in een kelder werd vastgehouden, overgeplaatst zou worden naar een kamer met een raam en diezelfde nacht, schijnbaar onbewaakt gezien hij erin slaagde onopgemerkt via het bed omhoog te klimmen, met moeite door het raampje te murwen en naar beneden te springen, nog de kans zag te ontsnappen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 16-17). Bovendien verklaart verzoeker dat het raam langs buiten openging (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 16). Het is aldus niet aannemelijk dat verzoeker het raam zomaar kon openen. In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker dat de taliban die hem gevangen hielden op dat ogenblik druk bezig waren met een nieuwe gevangene en daardoor minder alert waren ten opzichte van hem. Ook dit is echter niet aannemelijk nu verzoeker verklaarde door acht tot tien talibs te zijn ontvoerd (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 16), maar tijdens zijn gevangenschap slechts met drie contact te hebben gehad (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 21). Aldus kan worden aangenomen dat de taliban voldoende bemand waren om twee gevangenen tegelijkertijd te bewaken. Verzoeker zou vervolgens de hele nacht gewandeld hebben en de volgende dag een wagen tegengehouden hebben op een niet geasfalteerde weg die hem naar Jalalabad kon voeren (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 17). Vooreerst merkt de Raad op dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker het risico zou nemen een auto tegen te houden op een verlaten weg, terwijl hij net voordien was weggevlucht van de taliban. Dit had immers evengoed de taliban kunnen zijn die in de buurt naar hem op zoek was. Daarnaast is het niet aannemelijk dat verzoeker niet weet op welke weg hij deze wagen tegenkwam en zelfs niet aan de chauffeur vroeg waar hij zich bevond (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 19). Verzoekers verklaring dat hij dit niet vroeg omdat hij bang was van die persoon en niet veel met hem kon spreken is niet afdoende gezien hij volgens zijn verklaringen de wagen zelf stopte en door de chauffeur naar Jalalabad gebracht werd (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 17 en 19). Er kan dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker met de chauffeur moest spreken om zijn situatie uit te leggen en dat hij zich zou informeren naar de plek waar hij zich bevond.

2.5. Verzoekers identiteit wordt *in casu* niet betwist, aldus is de neergelegde taskara niet dienstig. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat de door hem neergelegde documenten niet onderzocht werden door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en dat documenten wel degelijk kunnen aantonen dat een relaas met de realiteit overeenstemt, merkt de Raad op dat documenten slechts beschikken over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Aldus heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht geoordeeld dat er aan de dreigbrief van de taliban gelet op zijn ongeloofwaardige verklaringen geen bewijswaarde gehecht kan worden. Dat verzoeker hierbij verwijst naar een arrest van de Raad van State doet hier geen afbreuk aan. In tegenstelling tot wat verzoeker in onderhavig verzoekschrift beweert hebben rechterlijke beslissingen immers geen precedentwaarde. De precedentenwerking wordt niet aanvaard in het Belgische recht. Elk dossier wordt individueel beoordeeld. Bovendien merkt de Raad op dat de taskara van verzoeker en de documenten van zijn vader en grootvader, die hij reeds voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft neergelegd, slechts een aanwijzing zijn van de identiteit van verzoeker en dat hij afkomstig is van een mudjahedin-familie. Het gegeven dat verzoeker afkomstig is van een mudjahedin-familie bewijst echter niet dat de taliban hem omwille van deze reden zou willen inlijven.

2.6. In de mate verzoeker zich voor zijn vraag tot subsidiaire bescherming op zijn asielrelaas steunt, dient te worden opgemerkt dat uit wat voorafgaat blijkt dat dit relaas niet geloofwaardig is. Bijgevolg maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat hij om de redenen die hij in zijn asielaanvraag aanhaalt een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.7. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International*

Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

De Raad stelt vast dat verzoeker een alleenstaande volwassen man is (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 3 en 8) en verklaart verre familieleden te kennen die iedere winter in Jalalabad verblijven (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 10). Tevens verklaart verzoeker een vriend te hebben in Jalalabad, naar wiens huis hij ging na zijn beweerde ontsnapping (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 17). Bovendien zou zijn schoonbroer, met wie verzoeker nog regelmatig contact heeft (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 10), hem een job hebben aangeboden in een winkel voor auto-onderdelen die hij wou openen in Jalalabad (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 11). Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern beschermingsalternatief beschikt in Jalalabad.

Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "*Afghanistan*" "*Veiligheidssituatie Jalalabad*" van 23 oktober 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit genoemde informatie blijkt immers dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch dat het geweldniveau erg verschillend is naargelang het district. Voor wat betreft het district Jalalabad, blijkt uit de informatie dat de situatie relatief rustig is. In Jalalabad bleef het niveau van het conflict-gerelateerd geweld in 2011 onder dat van 2010 en kende het district/stad Jalalabad sedert februari geen burgerdoden ingevolge het geweld in 2011, noch werden er significante vluchtelingenstromen gemeld. Uit de informatie blijkt verder dat op 26 januari 2012 de veiligheid van de stad Jalalabad en vier districten door ISAF (International Security Assistance Force) overgedragen werd aan het Afghaanse leger (Afghan National Army, ANA), maar dat gewapende opstandelingen actief blijven in de stad, getuige verschillende IED's (Improvised Explosive Device) die worden onschadelijk gemaakt en de doelgerichte moorden. Het rapport stelt dat ondanks de incidenten waarbij IED's ontploften, het in 2012 (januari – augustus) relatief rustig was in Jalalabad stad, dat de aanvallen in Jalalabad zowel in 2011 als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen tot doelwit hebben en deze aanvallen relatief weinig burgerslachtoffers hebben gemaakt, dat het erop lijkt dat de Afghaanse veiligheidsdiensten een redelijk goede greep hebben op de stad en de opstandelingen er over een beperkte operationele capaciteit beschikken alsook dat tot en met september 2012 geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen uit de stad werden gemeld. Concluderend wordt gesteld dat in 2011 veertig burgerdoden vielen bij één aanslag en in 2012 twee burgerdoden geteld werden bij één incident, dat de verschillende incidenten verschillende gewonden onder de burgers veroorzaakten, dat voor het overige de stad af te rekenen heeft met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit, dat complexe aanvallen een dreigement blijven, al lijkt het erop dat de ANSF dit fenomeen onder controle hebben gezien er meer aanslagen worden vrijdeld dan er effectief plaatsvinden. Het rapport wijst er nog op dat het veiligheidssparadigma van Jalalabad sterk lijkt op dat van de andere steden in Afghanistan (met uitzondering van Kandahar), dat de criminaliteit het grootste probleem is, dat de ANSF de veiligheid in grote steden steeds efficiënter controleert, dat het aantal aanslagen relatief laag is in steden, alsook het aantal burgerslachtoffers, dat de aanslagen, gericht tegen hoge profielen of een complexe aanval gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, eerder een hoge visibiliteit in de media als oogmerk hebben dan daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren.

De Raad stelt vast dat de aan het administratief dossier gevoegde SRB specifiek gericht is op de stad/district Jalalabad in Afghanistan voor de periode januari 2011 tot en met september 2012. Deze SRB is samengesteld uit bronnen die op systematische wijze de veiligheidssituatie in Jalalabad analyseren, met name feitenmateriaal in betrouwbare bronnen als Pajhwok of het overzicht van de pers geciteerd in de *Civic-military Fusion Centre's Weekly Reviews* die als illustratie bij deze analyses gebruikt worden en publieke bronnen UNAMA en ANSO die over de meest gedetailleerde analyses blijken te beschikken.

Gelet op wat voorafgaat oordeelt de Raad op basis van de Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Jalalabad (...)", van 23 oktober 2012 dat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij geen gewone Afghaanse burger meer is doordat hij ontvoerd werd, concreet bedreigd wordt met de dood en hierdoor niet meer terecht kan bij zijn schoonbroer en zus, noch voor zijn schoonbroer kan gaan werken, stelt de Raad dat *supra* reeds werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoeker. Om diezelfde reden zijn ook de verwijzingen van verzoeker in onderhavig verzoekschrift naar bepaalde passages uit de SRB omtrent ontvoeringen niet dienstig.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF